

Zamrl je spev, jasni se dan,
 svetli se temna nebna plan,
 skrivnostno v dolu jezero se zgane,
 stemne se bajne prej dvorane
 v osrčju gor, ki v jutra zor
 ponosno svoje glave dvigajo,

jih z bleskom solnca vžigajo.
 A v dolu jezero mirno
 zlati z jutranjim solncem vale,
 budi, da pesem jutranjo pojo,
 da z novim dnevom mu ožive obale...
 Ej, Bogatinovo oko!

Na saneh.

Kraguljčki cingljajo cin — cin,
 kot blisk gremo s sankami
 preko ravnin.

Vsa prosta je dalja,
 ni jarkov, ovir,
 nad snežno krajino
 vlega se mir.

Pred nami, za nami
 srebrni val,
 v tem miru in diru
 vso noč bi ostal.

Borisov.

Breze.

Samotne breze se šibe
 pod težo zimske sile;
 kot da molitve molijo,
 do tal so se sklonile.

Le redek pok vznemiri zrak —
 suhljad z dreves odpada,
 da vse ozelenelo bo,
 ko pride pomlad mlada.

Borisov.

